

RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.

A R R E S T

**nr. 127.751 van 4 februari 2004
in de zaak A.122.532/XIV-10.436.**

In zake : XXX,
 die woonplaats kiest bij
 Advocaat B. VAN PRAET,
 kantoor houdende te 9200 DENDERMONDE,
 Grote Markt 36

tegen :

de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

--

DE Wnd. VOORZITTER VAN DE XIVe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat XXX, geboren op 14 januari 1967 en van Oekraïense nationaliteit, op 7 juni 2002 heeft ingediend om de vernietiging te vorderen van de beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 8 mei 2002 tot bevestiging van de beslissing van de gemachtigde van de Minister van Binnenlandse Zaken van 26 maart 2002 tot weigering van verblijf, met bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten, naar de verzoekende partij verstuurd op dezelfde datum;

Gezien het verzoekschrift dat de verzoekende partij op dezelfde dag heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van dezelfde beslissing;

Gelet op de beschikking van 20 juni 2002 waarbij aan de verzoekende partij het voordeel van de kosteloze rechtspleging wordt verleend;

Gelet op de artikelen 4 en 26 van het koninklijk besluit van 9 juli 2000 houdende bijzondere procedureregeling inzake geschillen over beslissingen betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen;

Gezien de nota van de verwerende partij;

Gezien het verslag opgemaakt door Eerste Auditeur-afdelingshoofd H. VERHULST, op grond van artikel 26 van voormeld koninklijk besluit;

Gelet op de kennisgeving van dat verslag aan de partijen;

Gelet op de beschikking van 28 april 2003 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op woensdag 28 mei 2003 om 14.00 uur;

Gehoord het verslag van Staatsraad D. MOONS;

Gehoord de opmerkingen van Advocaat S. SEGERS die, loco Advocaat B. VAN PRAET, verschijnt voor de verzoekende partij, en van Adjunct-adviseur M. HUYGHE, die verschijnt voor de verwerende partij;

Gehoord het eensluidend advies van Eerste Auditeur-afdelingshoofd H. VERHULST;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

1. Overwegende dat de voornaamste gegevens van de zaak als volgt kunnen worden samengevat :

1.1. De verzoekende partij komt België binnen op 18 maart 2002 en verklaart zich vluchteling op 22 maart 2002.

1.2. Op 26 maart 2002 neemt de gemachtigde van de Minister van Binnenlandse Zaken een beslissing tot weigering van verblijf, met bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten.

1.3. Op 8 mei 2002 bevestigt de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen deze beslissing. De bevestigende beslissing van de Commissaris-generaal, die de bestreden beslissing uitmaakt, is als volgt gemotiveerd :

“(…)

Op basis van de elementen uit uw dossier, bevestig ik de beslissing van de gemachtigde van de Minister van Binnenlandse zaken waarbij u het verblijf op het grondgebied werd geweigerd.

Steunend op artikel 52 van de vreemdelingenwet meen ik dat uw asielaanvraag kennelijk ongegrond is. De motieven waarop ik mijn beslissing baseer, vindt u op de volgende pagina's.

Ik meen bovendien dat u in de huidige omstandigheden mag worden teruggeleid naar de grens van het land dat u ontvlucht bent, en waar volgens uw verklaring, uw leven, uw fysieke integriteit of uw vrijheid in gevaar zou verkeren.

“(…)

Mijn beslissing is gebaseerd op de volgende motieven:

U, een Oekraïns staatsburger, kende problemen in uw land naar aanleiding van de problemen die uw man er kreeg. De problemen begonnen in februari 2001. Uw man werd vanaf die datum lastiggevallen door maffiosi, die van hem een maandelijks bijdrage van 100\$ eisten. Uw echtgenoot weigerde te betalen, waarop hij ernstig werd bedreigd door deze maffiosi. In de zomer van 2001 werd hij een eerste maal door hen geslagen. In oktober 2001 werd van hem geëist dat hij 500\$ zou betalen. Uw echtgenoot deed dit niet, waarop hij werd geslagen door twee van de afpersers. Uw echtgenoot had vier gebroken ribben en verschillende kneuzingen. Uw echtgenoot wilde klacht indienen bij de politie, doch deze werd niet aanvaard. De politie stelde dat uw man de maffia moest betalen wilde hij een rustig leven leiden. Eind oktober 2001 bracht uw echtgenoot u en de kinderen naar Harkov, waar jullie bij een kennis verbleven. Uw

echtgenoot vertrok op 2 november 2001 uit Harkov. Hij contacteerde u op 14 januari 2001 met de boodschap dat hij in België was. Op 10 maart 2002 vertrok u uit Harkov naar Kiev, tezamen met uw twee kinderen. Op 16 maart 2002 vertrok u naar België met uw minderjarige dochter I.. Uw minderjarige zoon D. bleef achter bij uw zus in Oekraïne. U bereikte België op 18 maart 2002. U diende op 22 maart 2002 uw asielaanvraag in. U bent in het bezit van een vrijwilligersattest dat stelt dat u in Tsjernobyl hielp schoonmaken, een geboorteakte van uw zoon, een attest van uw zwangerschap, en uw paspoort.

Uit uw verklaringen voor de Dienst Vreemdelingenzaken blijkt duidelijk dat uw asielrelaas volledig gebaseerd is op de verklaringen van uw echtgenoot XXX aangehaald voor de Dienst Vreemdelingenzaken, tot staving van zijn asielaanvraag. Er dient te worden vastgesteld dat u geen andere persoonlijke problemen kende, buiten de problemen die reeds door uw echtgenoot werden toegelicht in zijn asielrelaas voor de Dienst Vreemdelingenzaken. In het kader van de asielaanvraag van uw man werd een bevestigende beslissing tot weigering van verblijf genomen op basis van het feit dat zijn problemen vreemd zijn aan de Conventie van Genève. Bijgevolg kan ook onmogelijk in uw hoofde een vermoeden van gegronde vrees op (voor) vervolging, zoals bepaald in artikel 1A(2) van de Conventie van Genève worden weerhouden.

De door u ingediende documenten (een vrijwilligersattest dat stelt dat u in Tsjernobyl hielp schoonmaken, een geboorteakte van uw zoon, een attest van uw zwangerschap, en uw paspoort) vermogen aan deze conclusie geen afbreuk te doen aangezien ze betrekking hebben op niet betwiste (persoons)gegevens.

Ik acht het in de gegeven omstandigheden niet nodig u uit te nodigen voor verhoor aangezien uit uw verklaringen voor de Dienst Vreemdelingenzaken reeds duidelijk blijkt dat uw asielaanvraag kennelijk ongegrond is.

(...).”.

2.1. Overwegende dat verzoekster een eerste middel aanvoert dat als volgt luidt:

“- Schending van het Internationaal Verdrag van Genève betreffende de Vluchtelingen en de Staatlozen, ondertekend op 28 juni 1951 en goedgekeurd bij Wet van 26 juni 1953;

- schending van het Protocol van New York van 31 januari 1967 betreffende de status van Vluchtelingen;
- schending van de Vreemdelingenwet van 15 december 1980;
- schending van het redelijkheids- en zorgvuldigheidsbeginsel;
- schending van de rechten van verdediging ex. art. 6 E.V.R.M.;
- schending van het recht om gehoord te worden (algemeen beginsel van behoorlijk bestuur).

Uit het bovenstaande feitenverloop en uit de procedurevoorgaanden, alsmede uit de bestreden beslissing zelf, blijkt genoegzaam dat verzoekster bij de behandeling van de procedure in dringend beroep niet eens meer gehoord werd, niettegenstaande zij daarom uitdrukkelijk had verzocht;

Verzoekster heeft daardoor, evenmin als haar echtgenoot tevoren, niet meer de mogelijkheid gehad om na het eerste, uiterst summiere verhoor door de Dienst Vreemdelingenzaken nog verduidelijkende informatie te verstrekken, onder meer omtrent de aard van de vervolging, van de mishandeling en van de dreiging die zij en haar gezin ondervonden, alsmede alle mogelijke informatie om haar relaas en dat van haar echtgenoot te verifiëren en te toetsen.

Op deze manier werd reeds in het stadium van de ontvankelijkheid aan verzoekster (en haar echtgenoot) elke kans ontnomen om hun asielaanvraag te staven op een ernstige manier, nu de achtereenvolgende beslissingen enkel de argumentatie hernemen die reeds na het eerste, summiere interview met dhr. Ipatov werd ontwikkeld.

Bijgevolg zijn de bovenvermelde bepalingen onmiskenbaar geschonden.”;

Overwegende dat verzoekster in haar eerste middel enkel ingaat op de schending van het zorgvuldigheidsbeginsel, de rechten van verdediging en de hoorplicht, zodat het middel, voor wat de overige onderdelen betreft, onontvankelijk is;

Overwegende dat, wat de ingeroepen schending van het zorgvuldigheidsbeginsel, van de rechten van verdediging en van de hoorplicht betreft, het dringend beroep bij de Commissaris-generaal een administratief beroep en geen jurisdictioneel beroep is; dat het beginsel van de rechten van verdediging en van de hoorplicht bijgevolg niet

zonder meer op een administratieve beslissing van toepassing is; dat zulks onder meer inhoudt dat de Commissaris-generaal niet verplicht is om de asielzoeker te horen naar aanleiding van het dringend beroep indien hij van mening is dat hij een gemotiveerde beslissing kan nemen op basis van de in het administratief dossier aanwezige elementen; dat het zorgvuldigheidsbeginsel evenmin gelijkstaat met een gebeurlijk recht op tegenspraak, maar enkel betekent dat de Commissaris-generaal zijn beslissing moet steunen op een correcte feitenvinding; dat dit met zich meebrengt dat de Commissaris-generaal de onderliggende feiten op redelijke wijze dient te appreciëren en zijn beslissing met draagkrachtige motieven dient te onderbouwen; dat uit de bestreden beslissing blijkt dat zij gestoeld is op motieven die steun vinden in het administratief dossier; dat verzoeksters asielaanvraag steunt op de verklaringen die haar echtgenoot, de heer XXX, aflegde op de Dienst Vreemdelingenzaken ter staving van zijn asielaanvraag; dat deze aanvraag in essentie is gesteund op een niet bewezen vrees voor de plaatselijke maffia, die zich schuldig zou maken aan afpersing; dat de feiten die de maffia zou plegen van gemeenrechtelijke aard zijn; dat tevens uit haar verklaringen blijkt dat verzoekster geen andere, persoonlijke problemen kende, naast de problemen die reeds door haar echtgenoot werden toegelicht in zijn asielrelaas; dat verzoekster ten onrechte stelt dat de bestreden beslissing enkel de argumentatie herneemt die reeds na het eerste, summier interview met haar echtgenoot werd ontwikkeld; dat uit het feitenrelaas, weergegeven in de bestreden beslissing, immers blijkt dat de verklaringen die verzoekster heeft afgelegd op de Dienst Vreemdelingenzaken werden vergeleken met die van haar echtgenoot; dat haar verklaringen gelijklopend zijn met de verklaringen die haar echtgenoot op de Dienst Vreemdelingenzaken heeft afgelegd, zodat de Commissaris-generaal op grond hiervan in redelijkheid kon oordelen dat hun vluchtmotieven overeenstemden en dat geen bijkomend verhoor nodig was om eveneens een bevestigende beslissing tot weigering van verblijf te nemen, omdat de door verzoekster aangehaalde problemen vreemd zijn aan het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 (Vluchtelingenconventie) en derhalve geen vermoeden van een gegronde vrees voor vervolging kon worden weerhouden; dat verzoekster niet aantoont waarom een verhoor noodzakelijk was en welke argumenten zij tijdens een verhoor had willen ontwikkelen die de bestreden beslissing in gunstige zin hadden kunnen ombuigen; dat zij in haar dringend beroepschrift evenmin concrete elementen heeft aangebracht die de beslissing van de Commissaris-generaal met betrekking tot de noodzaak van een interview in positieve zin konden beïnvloeden; dat de bestreden beslissing uitdrukkelijk motiveert waarom geen verhoor nodig was op het Commissariaat-generaal, met name omdat uit de verklaringen van verzoekster, afgelegd op de Dienst Vreemdelingenzaken, reeds duidelijk blijkt dat haar asielaanvraag kennelijk ongegrond is; dat het eerste middel ongegrond is;

2.2. Overwegende dat verzoekster een tweede middel aanvoert dat als volgt luidt:

- “- Schending van het Internationaal Verdrag van Genève betreffende de Vluchtelingen en de Staatlozen, ondertekend op 28 juni 1951 en goedgekeurd bij Wet van 26 juni 1953;
- schending van het Protocol van New York van 31 januari 1967 betreffende de status van Vluchtelingen;
- schending van de Vreemdelingenwet van 15 december 1980;
- schending van het redelijkheids- en zorgvuldigheidsbeginsel;
- schending van de rechten van verdediging ex art. 6 E.V.R.M.;
- schending van de formele motiveringsplicht.

De bestreden beslissing weigert de asielaanvraag van verzoekster als ontvankelijk aan te nemen, omdat men oordeelt dat deze kennelijk ongegrond is. Nochtans dient luidens het Verdrag van Genève als vluchteling te worden beschouwd ‘Elke persoon die, (...) uit gegronde vrees voor vervolging wegens zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging, zich bevindt buiten het land waarvan hij de nationaliteit bezit, en die de bescherming van dat land niet kan of, uit hoofde van bovenvernoemde vrees, niet wil inroepen’.

Uit het feitenrelaas van verzoekster en haar echtgenoot blijkt nochtans genoegzaam dat zij deel uitmaken van een sterk bedreigde sociale groep, nl. de handelaren in de stad Konotop en omgeving, die door een misdadige organisatie dermate hard wordt aangepakt, dat zij voor hun leven dienen te vrezen. Bovendien blijkt dat de overheid niet (enkel) alleen geen enkele bescherming kan bieden tegen deze praktijken, maar dat bovendien bepaalde overheidsfunctionarissen actief hun medewerking verlenen aan de maffieuze praktijken en/of er zelfs aan de basis van liggen. In die omstandigheden kunnen verzoekster en haar gezin vanzelfsprekend geen enkel vertrouwen meer koesteren in hun eigen autoriteiten.

Bijgevolg moet de weigeringsbeslissing vernietigd worden om reden dat wel degelijk meer dan voldoende elementen aanwezig zijn die aangeven dat verzoekster en haar echtgenoot wel degelijk in aanmerking komen om als vluchteling te worden erkend. Minstens bestaan er daarvoor ernstige aanwijzingen, die op geen enkele wijze worden tegengesproken.

Het komt ten andere niet toe aan het Commissariaat-generaal om, in de huidige stand van de procedure waarin totnogtoe enkel de ontvankelijkheid werd onderzocht, definitieve uitspraken te verrichten inzake de al of niet vervolging, in de zin van het Verdrag van Genève, van verzoekster en haar echtgenoot.

Op deze wijze wordt immers reeds een oordeel geveld over de grond van de asielaanvraag, zonder enig onderzoek ter zake, louter en alleen op basis van summier verklaringen die op geen enkele wijze op hun waarheid werden getoetst.

De nietigverklaring van de beslissing wordt gevorderd wegens schending van de hoger aangehaalde wetsbepalingen en rechtsbeginselen.
(...)”;

Overwegende dat verzoekster in haar tweede middel in essentie aanvoert dat zij wel degelijk onder het toepassingsgebied van de Vluchtelingenconventie valt omwille van haar behoren tot een “(sterk bedreigde) sociale groep, nl. de handelaren in de stad Konotop en omgeving, die door een misdadige organisatie dermate hard wordt aangepakt, dat zij voor hun leven dienen te vrezen. Bovendien blijkt dat de overheid niet (enkel) alleen geen enkele bescherming kan bieden tegen deze praktijken, maar dat bovendien bepaalde overheidsfunctionarissen actief hun medewerking verlenen aan de maffieuze praktijken en/of er zelfs aan de basis van liggen”; dat verzoekster in haar tweede middel enkel ingaat op dit onderdeel, zodat het middel, voor wat de overige onderdelen betreft, onontvankelijk is;

Overwegende dat de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een eindbeslissing neemt over de ontvankelijkheid van de aanvraag tot erkenning als politiek vluchteling; dat hij in deze fase van de procedure enkel kan oordelen over de eventuele schending van artikel 52 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (Vreemdelingenwet); dat om een exact beeld van de situatie te krijgen waarin de vreemdeling zich bevindt op het tijdstip van zijn vluchtelingenverklaring, de Commissaris-generaal de

mogelijkheid heeft om alle objectieve gegevens na te gaan die hij noodzakelijk acht om zijn beslissing te kunnen nemen; dat de Commissaris-generaal op basis van zijn in voormeld artikel vervatte bevoegdheid heeft besloten tot de kennelijke ongegrondheid van verzoeksters asielaanvraag; dat de bestreden beslissing in casu vaststelt dat verzoeksters asielaanvraag volledig gebaseerd is op de verklaringen van haar echtgenoot voor de Dienst Vreemdelingen-zaken; dat hij daarbij vaststelt dat verzoekster geen andere persoonlijke problemen kende, met uitzondering van de problemen die haar echtgenoot reeds aanhaalde; dat met betrekking tot de asielaanvraag van haar echtgenoot reeds een bevestigende beslissing tot weigering van verblijf werd genomen omdat zijn problemen vreemd zijn aan de Vluchtelingenconventie; dat bijgevolg in hoofde van verzoekster geen vermoeden van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie kon worden weerhouden;

Overwegende dat met betrekking tot het argument van verzoekster dat zij en haar echtgenoot wel degelijk deel uitmaken van een “sociale groep”, reeds in het arrest nr. 113.095 van 29 november 2002, dat uitspraak doet over de zaak van verzoeksters echtgenoot, de heer XXX, wordt overwogen dat “(...) de stelling van verzoeker als zou hij tot een sociale groep in de zin van de Conventie van Genève behoren, een vergezochte interpretatie uitmaakt, zodat de Commissaris-generaal in redelijkheid kon beslissen om deze niet bij te treden”; dat bovendien het begrip “sociale groep” in de Vluchtelingenconventie een andere betekenis heeft dan vermeende afpersingspraktijken van een bende misdadigers; dat verzoekster niet aantoont dat zij en haar echtgenoot een gemotiveerde klacht indienden bij de bevoegde gerechtelijke instanties in hun land van herkomst; dat de afwijzing van hun klacht door de plaatselijke politie niet bewijst dat verzoekster en haar echtgenoot gepoogd hebben om de interne rechtsmiddelen uit te putten; dat verzoekster geen argumenten aanbrengt die de motivering van de Commissaris-generaal kunnen weerleggen; dat zij de stelling van de Commissaris-generaal dat zij geen andere persoonlijke problemen kende dan die waarover haar echtgenoot reeds sprak, niet betwist;

Overwegende dat met betrekking tot verzoeksters grief over het eventueel gebrek aan rechtsbescherming door de overheid, reeds in voormeld arrest nr. 113.095 van 29 november 2002 wordt overwogen dat “de Commissaris-generaal (...) op goede gronden vaststelt dat dit gebrek geen causaal verband vertoont met de criteria van de Conventie van Genève, vermits verzoeker de afwikkeling van zijn klacht niet heeft afgewacht, en gelet op het feit dat de bewering als zou een plaatselijk politie-officier een prominente plaats innemen in de misdaadorganisatie, berust op een louter vermoeden van verzoeker; dat niet blijkt dat verzoeker op een hoger niveau een klacht heeft ingediend”; dat deze considerans ook ten aanzien van de asielaanvraag van verzoekster kan worden aangenomen vermits verzoeksters asielaanvraag steunt op de vluchtmotieven van haar echtgenoot; dat verzoekster geen argumenten aanbrengt die de motivering van de Commissaris-generaal weerleggen;

Overwegende dat verzoekster tenslotte verkeerdelijk meent dat haar asielaanvraag ongegrond werd verklaard in de ontvankelijkheidsfase; dat de Commissaris-generaal in het kader van het dringend beroep de opdracht heeft na te gaan of een verder onderzoek van de erkenningsaanvraag noodzakelijk is en of de asielaanvrager voorlopig wordt toegelaten tot het verblijf in de hoedanigheid van kandidaat-vluchteling; dat de Commissaris-generaal, na de onontvankelijkheidsbeslissing van de gemachtigde van de Minister van Binnenlandse Zaken, onderzoekt of de asielaanvrager gegevens heeft aangebracht dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie; dat uit wat voorafgaat blijkt dat de bestreden beslissing steun vindt in haar motieven, die terzake dienend, pertinent en draagkrachtig zijn en die de conclusie verantwoorden dat geen verder onderzoek van de erkenningsaanvraag vereist is;

Overwegende dat verzoekster bijgevolg niet aantoont waarom de Commissaris-generaal niet in redelijkheid en zonder schending van de motiveringsplicht kon besluiten tot de kennelijke ongegrondheid van haar asielaanvraag, omdat ze steunt op dezelfde motieven als die van haar echtgenoot, wiens problemen geen verband houden met de criteria van de Vluchtelingenconventie, en dat er bijgevolg, wat verzoekster betreft, evenmin ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie; dat verzoekster derhalve geen aanspraak maakt op de hoedanigheid van vluchteling en zich bijgevolg niet kan beroepen op de schending van de Vluchtelingenconventie; dat het tweede middel ongegrond is;

3. Overwegende dat een Advocaat, in zijn hoedanigheid van medewerker van het gerecht in ruime zin, best vermijdt om in een verzoekschrift verdragsteksten, wetteksten en beginselen op te nemen waarvan hij de schending niet aantoont door precies aan te geven hoe en waarom voornoemde teksten en beginselen in concreto werden geschonden door de bestreden beslissing; dat voornoemde handelswijze dicht in de buurt komt van een tergend en roekeloos geding en van het nodeloos rekken van een procedure, waarvan met een aan zekerheid grenzende waarschijnlijkheid vaststaat dat zij zal worden afgewezen;

4. Overwegende dat de verzoekende partij geen gegronde middel tot nietigverklaring heeft aangevoerd; dat er derhalve grond is om toepassing te maken van artikel 26 van het koninklijk besluit van 9 juli 2000 houdende bijzondere procedureregeling inzake geschillen over beslissingen betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen; dat de vordering tot schorsing, als accessorium van de nietigverklaring, derhalve samen met het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen,

B E S L U I T :

Artikel 1.

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2.

De kosten van het beroep, bepaald op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel, na beraad, uitgesproken in openbare terechtzitting, op vier februari tweeduizend en vier, door :

de H.	D. MOONS,	wnd. kamervoorzitter,
		staatsraad,
Mevr.	M. VAN LIMBERGEN,	griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. VAN LIMBERGEN.

D. MOONS.